

Иван Вазов

Галбица не видяла

Галбица не видяла,
от обич не съгряна,
тя вехне потъмняла
там някъде в балкана.

Мома видях я ази
пленителна и проста –
съдбата сведе нази
(години има доста).

Дете прекрасно, мило –
трендафил росен в младост –
душа едвам разкрило
за слънчице и радост...

„Бъди честит!“ – тогава
сърце мълвеше ниско;
аз рекох – „Искам слава“
А щастието бе близко.

Тъй близко и възможно –
но ази го пропуснах,
за друг кумир тревожно,
в житейский бой се впуснах.

И днес, един, копнея,
за оня час мечтая...
А славата? От нея
пелина само зная.

И тя в неволи клетки,
горкичката, повяна,
тя, нявгашното цвете,
най-красното в балкана,

участие не срещнала,
чело навела ниско,
за щастие ожедняла,
а то така бе близко!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5063>]